

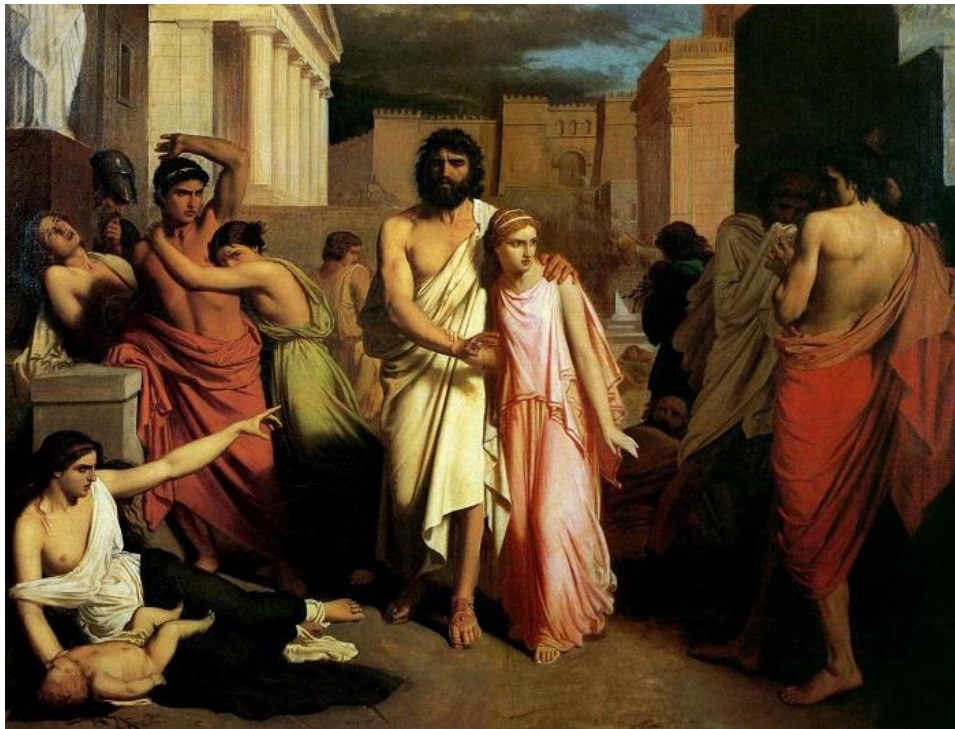
HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu bài **Mặc Cảm Oedipus** của đồng hương **phương điền nguyên**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời quý đồng hương và thân hữu thưởng lãm.

Trân trọng.

MẶC CẢM OEDIPUS* **phương điền nguyên**

Thi nằm trên bãi cỏ trong khu vườn xoài của trại tỵ nạn Bataan, Phi-Luật-Tân. Nó đưa mắt nhìn vắn vơ bầu trời xanh, lướt thướt các cụm mây trắng di động theo gió. Nó quơ tay kéo sụp chiếc

mũ lưỡi trai để che ánh sáng cho bớt chói - nghĩ ngợi lung tung. Mây bay về đâu nhỉ? Nó thấy hình như mây cứ xuôi về hướng có mặt trời mọc. Nó nhớ lại căn nhà lúc còn ở Biên Hoà. Mỗi sáng mở cửa ra đều có ánh nắng dội thẳng vào căn nhà bếp không vén khéo, chắc là phương Đông - nó nghe ba má nói thế. Căn nhà được cấp tại trại cũng thế. Ánh nắng chiếu thẳng mọi góc tối... Và nó bèn bồng đưa trí về nơi có nhiều bạn bằng trang lứa - không biết giờ này thằng Tèo, con Lượm... tụi nhóc chơi gì nhỉ? Chúng còn nhớ tới nó là thằng “quậy” nhất xóm Chợ Cá ở Biên Hoà không?

Dãy núi dậm xa, sương mờ lan khói dường như còn vẫn vương nín mây lại. Gần trưa, đủ loại chim khuấy động sự tĩnh mịch/quạnh hiu trên núi bằng mọi tiếng líu lo, nó có cảm tưởng bìa rừng như hoang dã hơn với những con ó lượn lưng chừng trời tìm mồi, nổi bật nét chấm phá cho thêm phần quạnh hiu của trại. Lâu lâu, một con chim bói cá, sắc xanh lóng lánh, chộp xuống mặt suối, rồi vút lên không, mổ ngậm con cá. Thi thấy hình ảnh thật sinh động, khác với thời gian ở trại Pulau Bidong, Malaysia tù túng... Cái hạnh phúc đơn sơ này nó vẫn nhớ mãi.

Đã hơn sáu tháng được về đây ăn học nếp sống mới để chờ đi Mỹ, từ khi gia đình nó vượt biên để chờ nước thứ ba cho định cư gần hai năm trước. Gia đình nó đã đi hiên ngang trên biển rộng vì đã mua bến bãi. Tuy nhiên lúc đến Mã-Lai, cha mẹ nó cũng ‘*xuông tinh thần*’ vì bao ngày quá lo các điều không may sẽ đến... Nhờ Trời thương, mọi chuyện đều bình yên nên họ mới được chuyển về đây học để chờ đi.

Bỗng nó thấy cha mẹ nó đang đi về hướng nó với những bước chân vội vã, tay ngoắt lia, miệng réo:

-“Thi ơi... Thi! Trời ơi lại trốn ra đây! Dậy về mau. Ban đại diện thư tín mới đưa list của mình được đi Mỹ ngày mai. Chạy đi kiếm chị mày về liền để chuẩn bị đồ đạc...”

Thằng nhỏ lầu bầu, điệu bộ nhỏng nhẽo mẹ, thủng thỉnh đứng dậy, tay cuốn mũ kết, miệng trề xin tiền:

-“Con khát nước quá. Má cho con 5 pêsô đi.”

Ba nó quặm mặt, cười cười đe nẹt:

-“Ai biểu giờ này nắng gắt mày trốn ra đây? Không ở nhà để sai bảo gì. Mau, chớ không thì nứt đít giờ!”

Nó trả lời ‘thật thà’ mà như ‘chọc quê’ ba nó:

-“Đốt ba đi!” Cô giáo nói lúc đi học: khi qua Mỹ rồi, ba mẹ ít dám đánh con lắm. Có gì, các cô còn dạy tụi con cách gọi 911, kêu cảnh sát nè. Bộ ba không biết hả?”

Mẹ nó dõ, móc bóp lấy tiền đưa nó.

-“Ừ, chạy lẹ đi con. Thi ngoan mà ai đánh đòn! Cầm 2 pêsô đi rồi qua Mỹ, mẹ mua quần áo 'da bò' cho.”

Ba nó vừa nói vừa quặm mặt:

-“Không biết nói cảm ơn hả mậy?”

-“Thank you mom.” [*Nó lầu bầu trong miệng ‘Chả cảm ơn ba đâu’*].

Đã năm tháng qua Mỹ, vợ chồng Hoạt được ông anh vợ đi trước bảo lãnh về tiểu bang Georgia; mặc dù những người thân phía Hoạt định cư bên Calif. Tuy thế Hoạt chỉ qua thăm gia đình bên mình để coi người Việt sống ở đó ra sao trước khi quyết định sang hay không. Rong chơi khoảng tuần, anh em họ hàng dẫn chàng thăm viếng mọi nơi. Nhưng, Hoạt thấy cuộc sống nhiều bon chen. Và nhất là gia đình không ‘vững tay chèo’ thì các con còn nhỏ dễ dàng tiêm nhiễm thói hư tật xấu. Nhất là Thi, tính tình bướng bỉnh,

ương ngành với cha, nên chuyển 'thăm dân cho biết sự tình' vừa qua, anh quyết định cho gia đình ở gần bên phía vợ.

Rồi chàng được ông anh vợ giới thiệu vô hãng chuyên chế tạo thùng đựng bằng carton cho các xí nghiệp. Và công việc của chàng chỉ lái xe xúc, xúc hàng thành phẩm chất đống lên cao, hoặc giao chuyên thì nâng xuống. Còn vợ Hoạt có nghề may từ Việt Nam trước khi hai người lấy nhau. Qua Mỹ, nghề may thành thực dụng nên vợ Hoạt vô làm cho tiệm chuyên bán quần áo. Và nàng may những thứ cần sửa lại một cách khéo tay, nhanh, vừa lòng khách nên ông chủ rất tin dùng.

Đáng lẽ chuyến vượt biên của vợ chồng chàng có một người bạn thân từ những ngày còn học chung là Tân đi theo. Tuy nhiên, vì một lý do nào đó, Tân không đi, nên gia đình Hoạt 'vượt' một mình. Sau đó, khi nghe Tân bị tai nạn ở quê nhà. Vợ Hoạt, hỏi chồng gửi những số tiền về cho gia đình Tân. Năm năm sau, Tân cùng gia đình cũng đến Mỹ được bằng con lai.

Hai gia đình ở khác bang. Thỉnh thoảng, Hoạt nhớ lại những đoạn đời qua với thằng bạn cũ. Nhiều lần Hoạt điện thoại qua North Carolina kêu gia đình ông bạn về ở chung bang cho vui. Rồi hai vợ chồng Hoạt lái xe từ Georgia đến 'xúc' gia đình người bạn cố tri đi mà không kịp từ giả lối xóm. Lúc Tân ngồi trước công chờ. Chiếc xe họ vừa ngừng, Tân lật đật chạy ra ôm mừng [*hug*] vợ Hoạt trước, rồi mới đến ôm thằng bạn cũ để mừng...khoảng thời gian ngắn cách hơn chục năm kể từ sau biến cố 4/1975.

Hoạt nhúu mày, trong thâm tâm nhớ lại. Cái thằng Tân này là bạn bè mấy chục năm nay... hồi tụi 'tay trắng' lúc còn là học sinh trường làng. Sau đó, chúng dọn về Sài-Gòn trước khi vào quân đội. Tân đi làm trong Tổng Tham Mưu, thường hay ghé qua nhà bạn com 'chùa', của những ngày hai vợ chồng nó từ Tây Ninh nghỉ phép thường niên về nhà của bà mẹ vợ - cứ điện thoại kêu Tân ơi ới, phải ghé nhà cho chúng nó 'hầu hạ'. Rồi sau này, 'đời bồng đưng... bị giải ngũ', Tân cũng thường ghé lại nhà vợ chồng bạn trong hẻm Cô Giang, Phú Nhuận, Sài-Gòn để chỉ cho bạn đi Thủ Đức mua dây khoai lang đem lên khu kinh tế mới Long Khánh trồng; hoặc có khi chỉ cho nó nhà bà Bì còn mắc nợ tiền nước mắm để đòi lúc nó chạy bán rong... Sự thân tình 'linh kinh' đầy ứ kỷ niệm từ nhỏ 'dài ngoằng' đến hôm nay... thì thằng 'mắc dịch' nó có 'ôm ôm/hug hug' lồi Mỹ chút thì có 'mát mát thịt, bay tí hơi' gì mà lo. Nghĩ vậy, Hoạt vui vẻ giục gia đình Tân lên xe về Georgia.

Vì thế... sau này khi có tiền, lúc nào đến nhà lão Tân thì Hoạt cũng té nhị ra xe nổ máy trước, để vợ Hoạt bồng cháu nội ra sau cho mát, và cũng làm lơ thằng bạn nếu có gì gì cũng chả làm sao, như 'tiếp hơi/phủi bụi' vậy mà! Vì có lúc Hoạt hỏi sức khỏe của Tân khi cả ba có dịp đi chơi chung, Tân cũng nói thiệt là... vì sau khi bị xe đụng vào cột sống cổ ở Việt Nam, lúc qua Mỹ được bệnh viện Massachusetts mổ, nên việc... 'ngóc đầu dậy đi chơi... không còn hơi sức nữa' nên... lão trả lời ngắn gọn: "... tui luôn ngủ một mạch đến sáu giờ chiều mà vẫn không muốn thức ...". Cả ba hiểu ý nhau cùng cười toe. Nên tình nghĩa bạn bè nơi đất khách, Hoạt yên chí giữa vợ và bạn vẫn không thành vấn đề... là thế!

Riêng ông Tân cũng cảm ơn đời mối thâm tình giữa chồng và vợ bạn luôn cách xa mà gần trong tâm đó. Bữa vợ Hoạt ngồi nhiều

nên đau lưng đến nhờ Tân châm cứu. Gã lấy đồ nghề, tay lấy sách chỉ chỗ phải châm của *'thể châm'* dưới bụng coi như *'lối thanh minh'*. Hoạt nói liền:

-“Thôi, khỏi châm dưới... chỗ đó mày!”

Lan cười cười trả lời:

-“Thì coi ảnh như thầy thuốc vậy mà.”

Hoạt cười cười trả lời:

-“Nhưng, nó là *'lang băm'* em biết không...?”

Nói vậy, nhưng Hoạt cũng giả vờ coi sách để mặc *'thầy thuốc'* chữa sao thì chữa. Là Hoạt biết tổng vợ mình cũng có cảm tình với gã Tân thưở thanh niên, nay chính Hoạt cũng dám chia sẻ *'cái phần sau'* của vợ khi nhờ lão Tân trị bệnh hoặc bấm huyết lúc bà *'bê nghề'*. Dòng đời lạng lẽ trôi, cứ để cho cả ba nấn nót lại tâm tình quý mến nhau. Đã cháu nội/cháu ngoại đầy đàn, hiểu biết lắm điều về nhau cũng vừa đủ cho ý nghĩ... biết đến *'ranh giới'* ... nào thì phải dừng.

Thi đến Mỹ còn teenage giữa thập niên '80. Vợ chồng Hoạt phần đầu lắm mới có sự ổn định như ngày nay. Tuy vậy, những ngày *'se chân ấm đầu'*, Hoạt mới cảm thấy việc kiếm tiền trên đất lạ, phải chịu khó mới dễ có tiền, dư ăn/dư mặc. Lúc chưa khá, những ngày cuối tuần, vợ chồng Hoạt thường trồng rau, câu cá kiếm thêm tí tiền, lại vừa có thú tiêu khiển đơn sơ. Một hôm, Hoạt ra sân ngó dáo dác, réo thẳng nhóc đang chạy chơi với con hàng xóm.

-“Thi ơi Thi. Thằng *'bò tót'* mày đâu rồi hả Thi?”

Thi dạ một tiếng rõ to rồi làm bằm:

-“Mới ra chơi chút mà ba cứ réo hoài!”

-“Ba nhờ con đem mớ rau này qua chị Xinh để lúc đi làm, ghé bỏ cho tiệm phở giùm ba chút.” Rồi ông tiếp: “Ba nhờ mấy cái gì cũng kèn cựa không à!”

-“Sao ba không đi mà kêu con?” Nó trả lời giậm giẫn.

Ba nó dễ dãi:

-“Thì con cũng lớn rồi, cùng làm với ba mẹ kiếm thêm chút cháo không được sao? Ham chơi chi quá vậy mà?”

-“Con nghe ngoại nói với bác Tân lúc còn ở Việt Nam - là ba mong cho con ăn chơi chóng lớn... mà nay ba còn nói con đi chơi.”

-“Ừ, thì ba mẹ cầu mong con không ốm đau... chóng lớn để phụ giúp với ba mẹ kiếm tiền, chứ đâu phải chỉ chơi không đâu. Nay con cũng khá lớn rồi, phụ giúp ba mẹ chứ. Ở không thì lấy tiền đâu mà ăn?”

-“Bộ có tiền mới ăn được sao?” Nó ‘*trả treo*’ hỏi lại.

-“Chớ gì nữa! Có ăn mà không làm thì ai cho ăn? Chớ con không thấy con sóc còn biết tha hạt, đào lỗ chôn để có cây khác lớn lên mọc trái nó ăn sao?”

-“Có chớ. Con đâu có làm gì cho nhà trường mà đi học cũng được ăn vậy. Đâu có tốn cơm của ba má đâu mà ba má lo quá vậy?”

Ba nó nghĩ nếu có giải thích dài dòng cho nó cũng vô ích. Chịu thua nó cho rồi:

-“Ngoan đi, mai một ba dẫn con đi mua đồ chơi...”

Thì giấy này:

-“Thôi đi! Hôm trước dẫn con đi mua đồ, ba bảo con lựa thứ hàng nào có đề giá chẵn như tám đồng/chín/mười đồng gì đó thì ba mua. Con tìm món nào cũng ghi giá \$7.99/\$8.99/\$9.99... Toàn là số lẻ xu xu ở đằng sau không hà, nên ba nói không đúng, ba không mua. Với lại, ba gặp ông nào ở trong lính, ba cũng đứng nói chuyện cả giờ. Con kéo tay ba đi mà ba có chịu đi đâu. Con đứng rục cả chun. Chả thèm đi với ba nữa!”

Ba nó cáu:

-“Giờ, tao hỏi mày đi nhanh không, hay đợi cốc lên đầu.”

-“Đi thì đi chứ bộ...!”

Rồi thằng nhỏ phụng phịu, xách túi nylon rau thơm đem qua nhà chị nó, đổi điện bên kia đường. Đến nơi, nó thấy chị nó đang ngồi trang điểm để đi làm. Nó nói:

-“Chị, ba nói chị đi làm ghé tiệm phở bỏ rau cho ba. Nhớ đó bà. Không thì bà bị cốc đó.” Rồi nó ngó trôn chị nó hỏi:

-“Mà chị phớt phớt cái gì lên mặt hồng hồng chi vậy?”

Chị nó lừ mắt, háy xéo rồi trả lời:

-“Thì sao cứ hỏi chuyện tào lao người lớn hông à! Khi nào Thi lớn Thi có bồ thì Thi biết.”

-“Bồ là gì? Bồ là con voi trong circus hôm đi coi hả? Chứ anh Bồn hông lớn sao mà cứ lần nào gặp em là hỏi chị đi làm có ‘bồ’ đưa chị về không là sao?”

Xinh chọt nhớ vị hôn phu, hỏi em:

-“Anh hỏi Thi hồi nào? Ủ, thì sắp sửa cưới chị nên anh hỏi dò Thi đó mà... Tào lao không! Để rau đó cho chị. Cho Thi đồng bạc các trên bàn rồi rút đi cho rảnh!”

Thi được tiền hí hửng chạy ra sân đón anh Mễ đang rung chuông bán cà rem.

Hôm Tân đến nhà của vợ chồng Hoạt để ‘kiểu’ đi bang khác. Vợ chồng Hoạt hiểu rõ hoàn cảnh gia đình của Tân không được hạnh phúc lắm, nên họ dẫn Tân đi sắm thêm ít quần áo theo lời đề nghị của Lan với chồng. Tân tầm ngầm thích thú ra mặt, rồi xì vài câu ‘ngăn cản lão’ cho phải đạo làm bạn:

-“Thôi... mua ... ‘nhiều ...’ quá sao tui xách nổi?”

Lan cười thoải mái như được dự vào phần đời của người thân, trả lời:

-“Thì cũng cho ‘ông’ ăn mặc đẹp để ‘*thiên hạ*’ còn dòm ngó chớ.”
Hoạt cười cười chêm vô cho bạn yên tâm:

-“Thì hồi xưa ở Việt Nam lúc mày có tiền cũng hay dẫn tao đi ăn chơi vậy mà. ‘*Giả bộ khi hoài.*’ Tao bảo cứ ở đây đi chung đạo với tao. Chớ để tao lên thiên đàng mà không có mày thì cũng buồn lắm...”

Lão Tân cười khì khì ‘*như gió thoảng ngoài tai*’:

-“*Hồng* dám đâu! Vợ chồng ông lên đó có tui càng lộn xộn.”

Tân đi đã hơn hai năm. Thịnh thoảng Hoạt gọi điện thoại lên hỏi thăm, cũng mừng biết ông đang có một người đàn bà lỡ thời mới gặp. Trong thâm tâm vợ chồng Hoạt, hay nói riêng là Lan muốn ‘*ông hàng xóm*’ xưa cũng được hạnh phúc như mình nên nói chồng gọi lên cho Tân nào là son môi, bóp cằm cho ‘*người dung mà ông đem lòng thương*’, ngay cả thuốc rượu ‘*hải cầu bổ thận*’ của Hoạt đang dùng cũng để cho ông bạn uống lên gân.

Nhưng, số lão Tân cũng ‘*mạt rệp*’. ‘*Bóng hạnh phúc*’ chỉ mới đôi tháng rồi cũng tan ngay. Ông thở dài thườn thượt. Rồi nghe bạn nói khó gọi, Tân lại mang... ‘*đầu trọc*’ về lại Georgia... để lâu lâu có dịp, vợ chồng Hoạt đến rước, đưa về nhà xem phim. Hôm xem video ‘*Mùi Đu Đủ Xanh*’, loại tình cảm vắn vưng giữa hai người khá cao niên. Người đàn ông đến ngõ nhà người tình, ghé mắt qua hàng giậu, nhìn người thương rồi... cười cười chút, và... lần tha lần thân đi về! Lắm cảm... chỉ thế mà Lan ngồi bên kia, phát biểu một câu cho cả chồng lẫn lão nghe:

-“*Tình chỉ đẹp khi còn dang dở... ‘ý mà!’*” Cả ba cùng ‘*ngộ*’ ra ‘*chân lý*’ ... cười.

'Ông hàng xóm ngày xưa' vẫn được nhiều cảm tình thân ái giữa gia đình Lan-Hoạt, nay khá giàu. Giỗ nhớ, đám cưới vui, tiệc tùng hân hoan, lễ lộc của gia đình họ, ông Tân đều được thân tình mời tham dự cho đủ mặt với người quen. Có khi Tân 'nghe' một ít hãnh diện được ngồi cạnh vợ chồng Hoạt - kẹp giữa là Lan – (như miếng sandwich) với bao cặp mắt... (đánh dấu ?).

Nếu có người nào thắc mắc, Lan trả lời:

- "*Tân là hàng xóm thân ái xưa của tụi...* "

Dĩ nhiên, Hoạt biết vợ mình cũng có cảm tình với người bạn thuở khổ rách áo ôm. Chàng chỉ hỏi 'xa xôi' với lão khi hai người có dịp đến nhau. Hoạt 'đá trái bóng' tình cảm về phía 'đối phương':

- "Tao biết khi tao chết rồi, có khối thằng muốn nhào vô vợ tao..."

Lão Tân nghĩ bụng: '*thằng 'phải gió' này đang tiếc của đời đây! Trước mắt chỉ có tao mà mày không nói thẳng ý hả mậy?*' Con mắt nhìn xa xôi, lão trả lời chọc cho 'bỏ ghét':

- "Sao lúc trẻ, mày làm vợ mày ghen quá trời. Giờ già '*đâm hơi đở đốn ra*', để khi gần '*đứt chén*' thì tiếc... vợ? Đúng là trời trả quả 'con' ạ!"

- "Ừ! Thì... giờ tao yếu sức rồi. Vả lại, sức khỏe tao tao biết. Trong người đang có một đốm đen bằng hạt đậu đang tàn phá tao. Mày biết không?"

Tân chưa bao giờ nghe Hoạt tiết lộ có một đốm đen trong người nên vô tình không để ý là bệnh gì, giỡn Hoạt trong thương tình:

- "Không sao! Khi mày nằm xuống, tao sẽ ghi trên mộ bia: '*Nơi đây an nghỉ một người bon chen, hãnh tiến để giàu có, nhưng rất yêu vợ và tốt với bạn xưa*'."

Ít lâu sau... ông Tân vào bệnh viện thăm bạn đôi lần với Thi, lúc đón khi đưa. Lan giao cửa hàng cho người làm coi tiệm alteration để có nhiều thì giờ săn sóc chồng. Sau những chạy chữa cũng không qua, mùa Thu năm ấy Hoạt mất, sau khi gả chồng cho con gái, Xinh. Lão Tân viết một bài ai điệu vĩnh biệt tại lò thiêu!

Thi đã 18, vừa đi làm vừa đi học. Thi không bạn gái, vẫn lủi thủi bên mẹ. Lâu lâu Thi nghe lời mẹ lên rước bác Tân về chơi nhà. Nhưng, trong mơ hồ liên quan bao chuyện quá khứ, rồi đến một ngày nào đó nó quả quyết là bác Tân và mẹ mình có tình ý với nhau. Thi bực bội, tỏ ý ngăn cản mẹ mình muốn tục huyền. Thi tìm Xinh đưa lời phản đối. Người chị không giấu cảm tình của mình với bác Tân. Vì sự kết hôn giữa nàng và chồng hiện nay là do bác ấy nói vô với ba mẹ nàng.

Xinh bảo Thi:

-“Thì mẹ nay cũng cần người bạn bên mình để cùng lo những vui buồn hằng ngày. *‘Người ta có thể chịu đựng nuốt cay, khổ sở chung với nhau, nhưng sự cô đơn thì giết người’* [on peut endurer les plus terreurs en common – mais la solitude est mortelle] lời một văn sĩ Pháp nói, Thi không biết sao? Mẹ cũng cần người bên giường lúc trở trời, uể oải... Và lại, có biết bao người con còn đăng báo tìm bạn cho cha/mẹ mình lúc cô đơn nữa là...!”

Thi làm thinh nhưng trong lòng có ý nghĩ đối chọi khác. Một buổi hai mẹ con đi chợ, Thi lái xe, quay qua mẹ nói về hần học.

-“Con quý bác Tân vì là bạn rất thân thuở xưa của ba mẹ, nhưng con không muốn có bác ấy mà mẹ đến với ông ta. Con không muốn thấy bác ấy tới thăm mẹ nữa...”

Lan sững sờ, nói như rung rung, thú nhận:

-“Bác ấy có tới thì cũng thăm mẹ, ngồi nói chuyện suông ở ngoài phòng ăn thôi, chớ có gì đâu. Bác ấy đương nhiên rất quý gia đình ta. Như hồi còn sinh tiền ba con, bác ấy thường đến chơi và trong giao tiếp, bác ấy biết tình cảm... đến chỗ nào thì phải dừng..! Con đừng nghĩ quấy bác ấy. Nếu mẹ và bác ấy có sao sao... thì cũng chỉ là một mối cảm thông giữa những người trọng tuổi hợp ý hợp

tình nhau. Vả lại, má còn biết bao muợn phiền từ khi ba con mất...”

Rồi Lan cầm cái bóp loay hoay trong tay, nói tiếp:

-“Sau này con sẽ rõ, hiềm ai ngăn được ước mơ - dù biết nụ hoa cuối đời tàn mau - mà hương lòng vẫn toả. Con rồi cũng sẽ có gia đình, đâu còn nhỏ để mẹ nâng niu lúc hiu quạnh. Ba con chẳng may mất, thì cũng do số mệnh bênh bồng của mẹ chưa yên mà thôi...”

Chợt nàng nghĩ đã qua đây lâu mà không biết để sớm chữa trị cho con. Nay nó quá lớn, thành bịnh thật rồi. Lan hơi trách chồng thuở trước, biết con bị bệnh mà vì quá bận làm ăn, chả người chỉ dẫn nên không biết trị sớm cho con.

Thi rõ ràng hiểu mẹ cũng có lý. Nhưng suốt những năm tháng dài, từ khi lọt lòng đến lúc trưởng thành, Thi vẫn quanh quẩn với mẹ. Họ thường tâm sự với nhau như hai chị em.

-Nhưng con không thích. Bác ấy làm con cũng bực mình sao sao ấy...!

Thành kiến nào cũng khó sửa, nhất là luôn ám ảnh bị chia sẻ tình thương. Và lời nói của con làm Lan hồi tưởng lại khi con lên năm/lên sáu lúc nàng mới mang bầu em nó được mấy tháng. Hoạt trong quân ngũ thường vắng nhà. Cô con gái lớn đi học, Thi đang chơi với người lính bằng chì bên cạnh bàn máy may nàng đang may. Bỗng nó hỏi nàng giọng ngọng nghịu:

-“.. ạạ .. aao.. óó.. oon.. ậậ.. ẹẹ?” Lan biết con tò mò hỏi nàng 'tại sao có con vậy mẹ.' Lan cười vui dễ dãi, trả lời cho qua:

-“Thì ngủ chung có con chớ sao.” Nó nói một hơi như đã suy nghĩ; vì hằng đêm nàng bắt con phải ngủ kề bên để dễ chăm lo cho nó:

-“..aai.. ồồ.. ii.. ới.. ẹẹ.. óó.. iiều.. oon.. ấấ!” Ý nó nói 'Mai một Thi với mẹ có nhiều con lắm'.

Lan cười xòa, vò đầu nó. **Nàng nhớ lại điển tích thần thoại 'Mặc Cảm Oedipus' của Hy Lạp “Con trai/con gái lúc bé rất ghét cha/mẹ cùng phái với mình. Con trai ghét cha - 'yêu mẹ;’ con gái ghét mẹ 'yêu cha.’ Phần lớn con trai có tánh này nhiều hơn. Chúng mang mầm bệnh tâm lý về sự ản ức dục tính.”**

Nàng xoa đầu con, vui vẻ trả lời:

-“Ừ, mấy tháng nữa con sẽ có em bé để chơi chung rồi...!”

Giờ ý nghĩ chung sống với Tân đã đông lạnh. Tiềm ẩn trong nỗi lo của Lan, sinh vật cản trở đáng kể nhất lại là đứa con trai. Nó như thứ còn đá, ‘*thuyền (quyên) lênh đênh dễ chạm bể*’ giữa dòng tình cảm gợn sóng cuối đời. Bên nào cũng có sự dịu dàng riêng... Mà giải quyết sao cay đắng quá! Lan lại sợ. Vốn ít quen chịu đựng sự giằng xé phân hai, mà trong thâm tâm – ‘*đời nàng chỉ chọn được một*’. Lan khổ sở phải níu tình ‘mẫu tử’ để quyết định.

Mấy hôm trước lễ, Tân điện thoại hẹn Lan đến để giải quyết những giằng co một lần cho xong. Đêm Giáng Sinh Lan gặp ‘*người hàng xóm thân thương*’ trong tiệm rượu khuya. Lúc Lan quay mặt ra ngoài cửa tiệm, ngó dòng xe lướt qua các rặng cây phong, lá tung hê như muốn lìa cành theo từng ‘*con giận*’ của gió mà lòng không biết ổng đã tới chưa - lúc nàng ngó vào, ngỡ ngỡ thấy Tân đã đến trước ngòi trong góc kẹt từ lâu bên chai rượu đã voi gần nửa. Vẫn nụ cười hiền hoà, nay thêm chiếc khăn quấn cổ làm không gian cảm thấy càng thêm giá băng. Tân đứng dậy kéo ghế mời Lan ngồi. Thấy chai rượu cạn nhiều nàng thẳng thốt, êm đềm khuyên:

-“Anh đừng uống nữa em sợ!”

Tân cười nửa miệng, giọng muộn phiền:

-“Anh những tưởng có em bên mình cho đêm đông có hơi ấm, để cuộc sống thêm ý nghĩa. Nhưng, cuối cùng thì đời anh cũng đi về một cõi riêng! Còn chi nữa để gìn giữ hả em...?”

Lan lấy Kleenex chấm nước mắt mình. Nói một hơi dứt khoát. Vì sợ ngập ngừng mình sẽ đổi ý:

-“Em van anh đừng nói nữa! Như em đã giải bày với anh từ trước. Xin anh nghĩ đến mình mà tự đứng dậy. Hãy nghĩ những tình cảm đã qua giữa chúng ta như bụi phấn, chút hương thừa phảng phất đời nhau – nay để cho bay vào nơi thặng hoa để ta nâng niu những phút sau cùng còn lại này. Tự giận mình! Dù trái tim em vẫn còn chỗ trống để đong đầy tình cảm người xưa. Mà tâm em lại hụt hẫng... vì sao anh cũng đã biết... Trong đó có những phút giây nhớ về anh như mùi hoa sứ toả hương trong cõi phù vân nhiều chọn lọc này. Em muốn vin cành thơm nụ, chợt hương kia cứ lãng đảng xa bay. Bên gối đêm chỉ còn đọng lại nước mắt mình mà tưởng chừng như giọt nước em tưới cho cây kia nở hoa lâu dài để toả mãi hương.” Ngừng chút, Lan tiếp:

-“Anh, em khổ tâm lắm! Em lo bản thân lẫn cho anh. Em sống giản co giữa trạng thái bước tới/thối lui – cũng như ‘*quên đời mình*’ như truyền thống xa xưa. Đành rằng mình sống cho mình, không e dè tha nhân. Nhưng anh vẫn biết, em là người đàn bà Việt Nam thuần túy, coi sự thủy chung và sự kính trọng của các con là chỗ dựa tinh thần. Anh có thông cảm vậy không? Nên em đành phải ‘*hy sinh hạnh phúc riêng mình*’ thêm lần nữa...”

Phân trần xong, Lan bật dậy, quày quã chạy ra khỏi tiệm rượu. Ông Tân vội nhồm dậy. Đầu óc ông quá kích động định nói một lời gì đó. Đã quá trễ! Luồng gió từ cánh cửa nàng mở, thổi thốc sức lạnh vào. Ông tỉnh rượu, lão đảo muốn té như bị stroke nhẹ,

tay kịp vịn ghế. Ngoài kia, đèn xe nàng quét nhanh cửa tiệm. Tiếng bánh xe rít rợn trên đường khuya, chiếu thật nhanh chòm ánh sáng quảng cáo vàng-xanh-đỏ vô thủy vô chung ... lên khuôn mặt rồi bờ tóc của người đàn ông trọng tuổi.

pdn

*Ghi chú: Oedipus complex (*Mặc Cảm Oedipus là sự dồn nén sinh lý của một đứa trẻ*). **According to Freud, the boy wishes to possess his mother and replace his father, who the child views as a rival for the mother's affections. The phallic stage serves as an important point in the formation of sexual identity. The analogous stage for girls is known as the *Electra complex* in which girls feel desire for their fathers and jealousy of their mothers. The term was named after the character in Sophocles' Oedipus Rex who accidentally kills his father and marries his mother.**

pdn